

[Carsten Raft.]

Jeg vil derfor gerne have lov til direkte at spørge ministeren: hvem lukker egentlig for det? Det ville være uhyre nemt at ordne, og vi har tid nok.

Idet jeg desværre må sige, at jeg ikke kan stemme for lovforslaget, appellerer jeg til ministeren om at få denne sag i orden.

Thorkil Kristensen: Det fremgår af de oplysninger, der foreligger i udvalgets betænkning, at den militærordning, der nu kan ventes vedtaget, er bedre end den, vi har i dag. Alligevel er det jo en ordning af et meget begrænset omfang, og det er med nogen betænkelighed, man ser på, at dette altså har været det politisk mulige i Danmark i øjeblikket. Når man læser de interessante redegørelser igennem, som foreligger i betænkningen fra den ansvarlige militære sagskundskab i NATO og i Danmark, får man jo et stærkt indtryk af, at det er med nogen betænkelighed, de pågældende har givet forslaget, som det ligger i dag, hvad man måske med velvilje kunne kalde en betinget tilslutning.

Den fornemmelse, at vi her ligger i underkanten af, hvad vi burde ligge på, svarer vel egentlig til den almindelige fornemmelse, som folk her i landet har — jeg kan vel godt sige, som folk her i denne sal også har. Det kan jo ikke nægtes, at vi her i nogen grad fortsætter en gammel forsvarspolitisk linje i Danmark, selv om man naturligvis bør anerkende ethvert skridt i en mere positiv retning. Det lovforslag, der oprindeligt blev fremsat af den høje regering, gav jo lidt mindre endnu end det, der nu bliver gennemført. Jeg mener derfor, det var rigtigt af det konservative folkeparti og venstre, at de i udvalget stillede krav om en væsentlig forbedring. Jeg synes endda, at de krav, der blev stillet, og som naturligvis blev stillet ud fra en vurdering af de politiske muligheder, i og for sig var beskedne i forhold til, hvad der var ønskeligt, og jeg finder det meget beklageligt, at disse krav fra venstre og de konservative ikke er blevet imødekommet i langt højere grad, end sket er.

Imidlertid er politik jo noget praktisk. Det var ikke politisk muligt med den konstellation, der består i øjeblikket, at opnå tilnærmelsesvis opfyldelse af de krav, op-

positionen stillede. I den situation mener jeg, det er rigtigt, at venstre og det konservative folkeparti har sluttet forlig med regeringspartierne, ikke fordi jeg synes, at den ordning, der nu kommer, er tilfredsstillende, men først og fremmest fordi den jo dog er bedre end det, vi ville have fået, hvis dette forlig ikke var blevet sluttet. Det er i politik som regel sådan, at man i første omgang må præcisere sine principielle synspunkter, sige, hvad man synes er rigtigt, men at man derefter i anden omgang må forhandle, udnytte de bestående muligheder. Hvis man da kan få nogen forbedring i forhold til det, der ville komme, hvis man stillede sig udenfor, mener jeg, at man som regel — og altså også i dette tilfælde — handler mest ansvarsbevidst ved at fremkalde de forbedringer, der i den givne situation er mulige. Jeg mener derfor, det er rigtigt, at dette forlig er blevet sluttet. Det er også i sig selv politisk værdifuldt, at næsten alle i det høje ting nu er med i ansvaret for den forsvarsordning, som er gældende i Danmark. Det er også af nogen værdi udadtil. Det skulle også have den betydning, at det kunne give vort forsvar arbejdsro i hvert fald en rum tid, og det har forsvarret jo meget længe trængt til. Det har længe trængt til, at den usikkerhed, der hersker omkring vort forsvar, til skade for vor position i NATO og til skade for forsvarrets daglige arbejde, kunne blive erstattet af mere rolige og stabile forhold.

Jeg tillægger det desuden stor betydning, at det brede grundlag, hvormed denne ordning nu bliver vedtaget, skulle indebære en garanti for, at den ikke senere bliver udhulet gennem underforsyning med bevilninger, sådan som den bestående forsvarsordning desværre er blevet det i løbet af de 5-6 sidste år. Dette skulle ikke være muligt med en ordning, der er vedtaget på et så bredt politisk grundlag; det har de fem partier, som har vedtaget ordningen, et fælles moralsk ansvar for. Ud fra disse betragtninger vil jeg stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Men som jeg nævnedes til indledning, er det naturligvis med en betydelig betænkelighed, man konstaterer, at dette altså var det bedste, som kunne opnås i dag; og jeg synes, offentligheden bør være klar over, at den forsvarsordning, som vi nu gennem-